स शब्दः प्रदिशः सर्व्वा दिशः खञ्च समावृणोत्। आवृतत्वाच्च लोकस्य नाशीत्तत्र प्रतिस्वनः।
सोऽतीवसम्प्रहृष्टांस्तानुपलभ्य धनञ्जयः। किञ्चिदभ्युत्स्मयन् कृष्णमिदं वचनमब्रवीत्। ७२५
पश्यैतान् देवकीमातर्मुमूर्षूनद्य संयुगे। भ्रातॄंस्त्रैगर्त्तकानेव रोदितव्ये प्रहर्षितान्।
अथ वा हर्षकालोऽयं त्रैगर्त्तानामसंशयं। कुनरैर्दुरवापान् हि लोकान् प्राप्स्यन्त्यनुत्तमान्।
एवमुक्त्वा महाबाहुं हृषीकेशं ततोऽर्ज्जुनः। आससाद रणे व्यूढां त्रिगर्त्तानामनीकिनीं।
स देवदत्तमादाय शङ्खं हेमपरिष्कृतं। दध्मौ वेगेन महता घोषेणापूरयन् दिशः।
तेन घोषेण सन्त्रस्ता संशप्तकवरूथिनी। निश्चेष्टाऽवस्थिता सङ्ख्ये ह्यश्मसारमयी यथा। ७३०
वाहास्तेषां विवृत्ताक्षास्तब्धकर्णशिरोधराः। विष्टब्धचरणा मूत्रं रुधिरञ्च प्रसुस्रुवुः।
उपलभ्य ततः संज्ञामवस्थाप्य च वाहिनीं। युगपत् पाण्डुपुत्राय चिक्षिपुः कङ्कपत्रिणः।
तान्यर्ज्जुनः सहस्राणि दशपञ्चभिराशुगैः। अनागतान्येव शरैश्चिच्छेदाशुपराक्रमः।
ततोऽर्ज्जुनं शितैर्बाणैर्दशभिर्द्दशभिः पुनः। प्रत्यविध्यत्ततः पार्थस्तानाविध्यत्त्रिभिस्त्रिभिः।
एकैकस्तु ततः पार्थं राजन् विव्याध पञ्चभिः। स च तान् प्रतिविव्याध द्वाभ्यां द्वाभ्यां पराक्रमी। ७३५
भूय एव तु संक्रुद्धास्तेऽर्ज्जुनं सहकेशवं। आपूरयन् शरैस्तूर्णं तडागमिव वृष्टिभिः।
ततः शरसहस्राणि प्रापतन्नर्ज्जुनं प्रति। भ्रमराणामिव व्राताः फुल्लं द्रुमगणं वने।
ततः सुबाहुस्त्रिंशद्भिरद्रिसारमयैः शरैः। आविध्यदिषुभिर्गाढं किरीटे सव्यसाचिनः।
तैर्व्विषक्तैः किरीटस्थैर्हेमपुङ्खैरजिह्मगैः। शातकुम्भ इवापीडो बभौ सूर्य्य इवोत्थितः।
हस्तावापं सुबाहोस्तु भल्लेन युधि पाण्डवः। चिच्छेद तञ्चैव पुनः शरवर्षैरवाकिरत्। ७४०
ततः सुशर्म्मा दशभिः सुरथञ्च किरीटिनं। सुधर्म्मा सुधनुश्चैव सुबाहुञ्च समार्प्पयन्।
तांस्तु सर्व्वान् पृथग्बाणैर्वानरप्रवरध्वजः। प्रत्यविध्यद्ध्वजांश्चैषां भल्लैश्चिच्छेद काञ्चनान्।
सुधन्वनो धनुश्छित्त्वा हयांश्चास्यावधीच्छरैः। अथास्य सशिरस्त्राणं शिरः कायादपाहरत्।
तस्मिन्निपतिते वीरे त्रस्तास्तस्य पदानुगाः। व्यद्रवन्त भयाद्भीता येन दौर्य्योधनं बलं।
ततो जघान संक्रुद्धो वासविस्तां महाचमूं। शरजालैरविच्छिन्नैस्तमः सूर्य्य इवांशुभिः। ७४५
ततो भग्ने बले तस्मिन् विप्रलीने समन्ततः। सव्यसाचिनि संक्रुद्धे त्रैगर्त्तान् भयमाविशत्।
ते वध्यमानाः पार्थेन शरैः सन्नतपर्व्वभिः। अमुञ्चंस्तत्र तत्रैव त्रस्ता मृगगणा इव।
ततस्त्रिगर्त्तराट् क्रुद्धस्तानुवाच महारथान्। अलं द्रुतेन वः शूरा न भयं कर्त्तुमर्हथ।
अस्माऽथ शपथान् घोरान् सर्व्वसैन्यस्य पश्यतः। गत्वा दौर्य्योधनं सैन्यं किं वा वक्ष्यथ मुख्यशः।
नावहास्याः कथं लोके कर्म्मणा तेन संयुगे। भवेम सहिताः सर्व्वे निवर्त्तध्वं यथाबलं। ७५०
एवमुक्तास्तु ते राजन्नुदक्रोशन्मुहुर्मुहुः। शङ्खांश्च दध्मिरे वीरा हर्षयन्तः परस्परं।
ततस्ते संन्यवर्त्तन्त संशप्तकगणाः पुनः। नारायणाश्च गोपाला मृत्युं कृत्वा निवर्त्तनं।
इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि संशप्तकवधपर्व्वणि सुधन्ववधे अष्टादशोऽध्यायः॥ १८॥